

שדום משהניק בגיל 3
האב לעבודה, האם לים

(המשך מעמוד 7)
את הזמן בספורט הקליעה. בנו הבכור בן 14, צבי, נער כשרוני ואהוב על כולם נל- זה אליו לעתים קרובות, הפך להיות מומחה לכלי, התכבד פעם בירייה אחת למטרה. ב' חרם הביטה היה אביו של צבי נוהג לנקות את הרובה, לפרוק אותו ולנגנו אותו בארון הבגדים.

באחת השבתות, שעה שהאב ובנו חזרו לביתם, החליטו לדחות את ניקוי הנשק ליום המחרת. ביום ראשון עזב האב את הבית ב' שעה שבע בבוקר, כרגיל, האם נסעה לבלות את הבוקר בימה של בתיים, לקחה אתה את שתי בנותיה. על צבי, שהיה בחופש, צווחה להשאר בבית כדי "לשמור על הדירה".

"דודה, הצילי"ו" לאחר שהנער נשאר לבדו בדירה אשר בקומה השנייה נזכר ברובה המונח בארון, הוציאו, החל לנקותו, משסיים, נטל את המחסנית, הצמידה לרובה ומבלי לברר תחילה אם יש בה כדורים, סגר את הבריח.

"צבי, מה אתה עושה שם למעלה?" קר, או אליו הילדים, כעשרה במספר, ששיחקו אותה שעה בחצר. לאחר שענה להם, החלו הילדים במלגלים עליו, הטילו ספק אם יוכל לפגוע בהם ממרחק. צבי הסביר כי אין ל' השתעשע בכלי-נשק, אבל, משנשנו ההפצי רות והלעג, הפריד את המחסנית מהרובה, כיוון את הלוע אל הילדים. נשמעה ירייה.

מחוזה החשוף של שלום משליק (7) ששיחק עם הילדים בחצר קילח זרם דם אדיר. הילד עוד הספיק לרוץ אל דירת-הקרקע בה גרה דודתו, לצנוח אל תוך זרועותיה, לר' עוק לפני מותו: "דודה, הצילי!" צבי, שאה כל זאת, נדהם אך לא איבד את עשתונותיו, מיהר במורד המדרגות, הספיק את הילד הגוסס מידי האשה המבולבלת, נש-

הארץ

יתר האניות יגיעו בדרך האוויר (הארץ)
אורי קולני, ירושלים
מוטב בשמיים מאשר בקרקע היס.

כאות הוקרה לעבודתנו המשותפת שא
ברכת חברים נאמנה להולדת הבת (דבר)
יהודה לבנון, ירושלים

פניה!
אמנם צדק האיש* היתה זאת כוייה
נפלאה ובלתי נשכחת (חירות)
ישבע מישקינסקי, תל-אביב
חתלהבות בוועת.

מר הנרי מונטור... יפגם היום עם
ראש הממשלה (מעריב).
ארגוס כהן, ירושלים
הכה, עוד יצטנן — כשישמע את סכום
הדולרים.

האלוף שינצה את המצרים בנגב, נכ"י
נע" לשני הצלמים (ידיעות אחרונות).
הרצל סמבורסקי, חיפה
ששש — אל נגלה תכניות לעתיד.

או לרופא קופת-חולים. הלה פקד העביר את הפצו לבית-חולים, לנתחו מיד. אך ב' טרם נגע איזמל הרופא בגופו היה הילד מת. **לא התכוונתי...** משהגיעה הידיעה על מות שלום, נעלם צבי. המשטרה החלה חושדת כי מרוב חרטה שלח יד בנפשו, אך הוא נמצא בבית השכנים, אחוזה-הלב, מוד-עז, פיו הרועד מסגן במלמול חוזר: "לא התכוונתי... לא התכוונתי".

בבית האבל נגולה פרשה טרגית: שני הבנים הראשונים של משפחת משליק זר-אחו בכבשנים במחנות ריכוז גרמניים. שניים אחרים נולדו לאחר השחרור, שלום הבכור היה התינוק הראשון שנולד בברגן-בלזן ל' אחר שבא בנות-הברית פתח את שערי ה' מחנה. עתה נותר להורים בן אחד.

ר'ן האב חרישית: "מדוע לא נזהרים בארץ הזוא. אסון רוזן אסון ואין מי שיפסיק אותם. יבבה האם: "שלומיק שלי, מדוע פגע הכדור וקוא בלבך? אפילו שלום לא הספקת להגיד לי".

משפט

להספיד או למנוע?

הצופים, רובם צעירים לבושי מכנסים קצ-רים, ישבו בשלוש שורות רחבות, היועו כא- וות נפשם. השופט ושתי סוללות הפרקליטים, כולם לבושים חליפות, גלימות ועונבי עני-בות, סבלו בודאי יותר, אולם יותר מכולם היועו העדים, שעמדו בזה אחר זה במרכז האולם, ליד תרשים צבעוני גדול של מקום-הפשע, היו נתונים להפצצה כבדה של אש צולבת.

בשלב הראשון דמה משפטם של עמוס קינן ושאלתיאל בן-יאיר, הנאשמים בהטלת הפצצה בפתח דירת שר-התחבורה המנות, ל' מערך צבאי בדרום קרב. הכוחות של צד אחד — הטגוריה — היו ערוכים בקווים גלויים לעין. הם גילו את עמדותיהם שעה שנאלצו לבזבז את מיטב התחמושת עוד בחקירה המוקדמת, ואילו כוחות הסנגוריה נעו באופן חופשי בשטח, איימו על כל ה' עמדות גם יחד, מבלי לגלות היכן יערכו את התפתחם השכרעת.

כשנפתח השבוע המשפט בבית-המשפט ה' מחוזי בתל-אביב, התבררו אשט שתי ה' חיותות. שני הסניגורים — יעקב הגלר גינגי גבה-קומה, בשם שאלתיאל בן-יאיר המשופט, וישראל כספי, צבר גמור-קומה בעל מבטא אוסטרודי מודגש, בשם עמוס קינן — ירו יריות ראשונות לעבר עדי הק' סגוריה. אולם רק כשעלה על דוכן העדים הראשון מבין שני קציני המשטרה שאסרו את הנאשמים התנדף עשן הסוואה, וכיוון ההתקפה של כוחות הסנגוריה נתגלה לעין. היה זה כיוון שהוביל ישר אל מרכז חיות-התביעה, כשמשטרה להבקיעה לשתיים ול' מגר את כוחותיה שוק על ירך.

לישון בנחיות. בנין התביעה מיוסד על שרשרת של הוכחות מסיבתיות. חזקה מאד כשהיא שלמה אולם חסרת כל ערך כש' חוליה אחת מנותקת. השרשרת: אין כניסה לבית מלבד הכניסה מרחוב רמח"ל, שני ה' שוטרים שמרו על כניסה זו ללא הרף, איש לא נכנס בזמן המכריע מלבד שני הנאשמים, שניות מעטות אחרי שיצאו ונאסרו ארעה ההתפוצצות.

ההגנה שמה לב לעובדה מוזרה אחת ב' שרשרת זו, ועליה ביססה את התקפתה. שני השוטרים קיבלו הוראה לשמור על השר מפני מעשי אלימות. יתר-עליכך, כפי שנת ברר עתה, קיבלו הוראה מפורשת לא לעמוד יחדיו, אלא שאחד ישמור על הבית והשני על הכניסה לרחוב, בפנינת שרירות רוטשילד. ואילו השוטרים הפרו פקודה זו, עמדו יחדיו מול הבית, על מרפסת מוסתרת מאחורי עצים. לפי דבריהם, לא הפריעו לאנשים הח' שודים להיכנס לבית, נתנו להם לעלות, לב' צע את זממם, לדרת, להתרחק מרחקמה — ורק אז אסרום.

שאל יעקב הגלר: האם תפקידכם היה להספיד את השר אחרי שנרצח, או למנוע את ההתקשות בחייו? למה לא אסרתם את האנשים לפני שנכנסו לבית? למה לא שמר-תם בכלל ליד כניסת הבית? ההסבר שסופק עליידי הסניגורים עלול למוטט את הבניין כולו, אם ייראה בעיני השופט זאב צלטרנר כבא בחשבון: השוט' רים הפרו פקודה ובחרו במרפסת מפני ששם אפשר היה לישון בנחיות מבלי שיירא. אחרי שלוש שעות שמירה מעייפת נרדמו שניהם, התעוררו רק אחרי ההתפוצצות. אסרו את שני האנשים הראשונים שראו או' תם.

בפקודת המשטרה. לא היתה זאת

החוליה היחידה שההגנה צרה עליה. היא איימה גם על רוב שאר החוליות. השוטרים הודו ששמרו רק על הכניסה הראשית של הבית, לא האמינו שישנה כניסה אחרת. ה' הגנה ניסתה להוכיח שישנה לבית כניסה שנייה, עליה לא שמר איש — פרט, שאם יוכח, דיו לשבור את השרשרת כולה.

לפרט זה הוסיפה ההגנה כמה פרטים אחר-רים, מתוך דברי עדי התביעה עצמם: קבו' צה חשודה של צעירים עמדה בקרבת מקום, לא נעצרה ולא נחקרה עליידי השוטרים. מכוננית טקסי נראתה עליידי השוטרים, ש' פקדו עליה להסתלק מבלי לבדוק.

טענת ההגנה: שעה שהשוטרים התעסקו עם שני הנאשמים, בלהיטותם לאסור מישורו כדי לחפות על תדמיתם, נכנסו צעירים אחר-רים דרך הכניסה השנייה, הטילו את הפצצה, הסתלקו במינות — בעזרת שני השוטרים שעוד פקדו עליהם להסתלק.

לעשות. לא לחשוב

ככל שהתקרב מועד המח' החוקי של תק' נות השבת, כן גבר מרץ שוטרי ישראל. ב' ימים האחרונים ביותר התחדד מבטם שבעת יים, ננעץ בכל מכוננית שאותיות-ההגבלה לא היו מסומנות עליה כראוי. דו"חיים ריחפו באויר כמלאכי שרת.

אולם שום שוטר לא יכול להתחרות עם אריה רבינוביץ, פרקליט מחוז חיפה. לו נשי אר הכבוד להישאר המוהיקני האחרון בחיות-הנטושה, רבני יותר מכל רבני ישראל.

לפני ששה שבועות פסק שופט השלום יעקב ברזאב בעפולה פסקידין שעורר הד' רחב בארץ (העולם הזה 770). המעשה היה בנהג בשם דב ביכבינדר, שהלה בשבת והש' תמש במכוניתו, בניגוד לחוק, כדי לנסוע לרופא שיצילו מיסוריו. בדרך נתקל בסמל משטרה, שהחריב את רשינותיו. טען הסמל: חולה או לא חילה, יש לי הוראות.

השופט זיכה את הנאשם, הוסיף לפסק' דינו כמה הערה עוקצנית. קבע הוא: גי' סוח החוק, המחייב את השוטר להחרים את הרשינות בכל מקרה, ללא כל שיקול דעת מצדו על המסוכנות, נוגד את רוח היהדות. פיקוח נפש דוחה כל מינהג דתי.

אולם היועץ המשפטי לא הסכים להגדרה זו של רוח היהדות והוראות שר התחבורה. השבוע הגיש נציגו בחיפה ערעור על פסק' הדין לבית-המשפט המחוזי בחיפה. טוען אריה רבינוביץ בהודעת גימור-קומה: "שופט השלום המלומד פרש את החוק במ' עוקם, בקובעו שהסמל לרנר היה חייב להשתמש בשיקול דעת..."

רדיו

מיש שונא פטיציות

הקריין הגיע לסוף דבריו, העיף מבט ב' שעון. הוא נוכח לדעת שנשארו לו כמה שני יות עד לסיום הזמן שהוקצב לתכנית. הביטח הדעת שם תקליט של הפטיפון.

כשיצא מן האולפן עצרוהו חבריו לעבודה, כשפניהם נרגשות. מה קרה? משהו נורא. הקריין המסכן שם, בטעות, תקליט של רי' כארד ואגנר, הקומפוזיטור הגרמני הגדול שאסור לנגן את יצירותיו על גלי האתר היש' ראלי, מפני שהיה ידוע כאנטישמי (אף כי איביו טענו שהיה ממוצא יהודי) ומפני ש' האולף היטלר אהב את מנגינותיו.

היה זה רק אחד ממקרים רבים הממריים את חיהם של קרייני קבו'-ישראל. אסור להם להזכיר את שמותיהם של מבצעים גרמניים גדולים, כגויקניד, אפילו כשנגנים את תקלי' טיהם. אסור להם לנגן מנגינות דתיות נוצ' ריות (שנמצא להן מקלט מחתתתי בתכנית המיועדת, כביכול, למענטים הדתיים במדינה). ואסור להם, בראש וראשונה, לנגן את ואגנר.

מקדחת ציונות. החודש נאמס הדבר על עובדי שרות השודר. הם שתקו כל עוד ישב בראש המוסד, כמנהל שרות השודר, הדי'ר מנחם סוליאלי, שהיה ידוע כלאומני מובהק. אולם מאז נכנס לתפקיד זה משה פרלמן, העיתונאי היהודי-אנגלי שהתחבק על בי.גי. ונתמנה מנהל שרות המודיעין במשרד ראש הממשלה, ישבו כל העובדים, חתמו במשותף על פטיציה בה רדשו לפתוח מחדש את הדיון על כל ענייני החרם המוסיקלי בקול ישראל. 41 החתימות לא כללו רק את הקריינים, אלא גם חברי הנהלה ומנהלי מדורים.

התשובה של מויש ירדה עליהם כרעם כיום בהיר. מנהל שרות זה ענה כלל על דרישת העובדים, הסתפק במקום זה במקלחת צוננת. הודיע הוא: "אני שונא פטיציות!" 41 העובדים שהתחברו יחד, במקום לפנות אליו אישית ולהביע את דעתם, עשו מעשה פחדני.

כשנתקבלה התשובה עבר רחש במשרדיו השלוחים של השורות. דברים רבים מולמלו. הודיעו העובדים למויש: חתמנו על פטיציה משותפת מפני שלא היה לנו חשק לעמוד 41 איש בתור לפני דלתך ולספר לך איש איש את אותו הדבר.

ריכארד ואגנר, נושא הרכיזה עצמו, נשאר לפי שעה בגן-העודן הטבטוני, לא התערב.

מנגנון

עלמה ללא תחרות

לפני המלחמה ניגשה יחידת הסרטה זרה להסריט את הסרט הארצישראלי הגדול הרא' שון, בית אבי, אודות ילד מעפיל. היא מצאה ילד מתאים וגם גיבור נאה, יצחק דנציגר, פסל בעל נטיות כעניניות. אולם היא התקשתה למצוא גיבורה שתהיה יפה ותדבר אנגלית רהוטה.

לבסוף, בעזרת כמה בעלי עצות, נמצאה הגיבורה. היתה זאת עובדת של הסוכנות בחוף-לארץ. צעירה בשם איירין ברוזה. ה' סרט הושלם לשיבוע-תצוין כל הצדדים, ל' רבות איירין וידידה, הכוכבת חזלה להיות כוכבת וחזרה לעבודתה.

החודש הופיע שמה של איירין היפה שוב בכותרות של עיתון. הפעם לא היתה גיבורה של סרט, אלא של מחזה אחר, שנערך במשרד התיירות הממשלתי. גיבור התגלית היה סר פר אלמוני של הארץ. ותוכן התגלית פשוט: איירין, שהפכה בינתיים מזכירה פרטית של ולטר איתן, מנהל משרד החוץ, נתמנתה פת' אום בן לילה ובאורח פלא מנהלת מחלקת ה' פיתוח במשרד תיירות. לא קדמה למינוי זה

איירין ברוזה כפרט "בית אבי"
בחבורות נגד, הבחורים בעד

כל התחרות ציבורית, ורק אחרי שאיגוד עוב' די המדינה החל צועק תמם על פרוטקציה, בליווי כמה הערות נוספות. פורסמה הכרזה על התחרות. התנאים שנקבעו התאימו רק לאדם אחד בישראל. אדם זה היה, במקרה, איירין ברוזה.

התגלית של הארץ עוררה רעש עצום. ענין התיירות הולך גם בלאו הכי מדתי לדתי. כמעט בכל משרדי הממשלה שבתה העבודה משך כמה שעות, שעה שנערך ויכוח סוער על המקרה. בוויכוח זה ציידו רוב הבחורים באיירין, רוב הבחורות התנגדו לה.

שאלה היא אם ויכוחים אלה הם שהשיעו על העלמה ברוזה. אולם עובדה היא שנמ' לכה בדעתה. הודיע הארץ בתרועת נצחון ברשימה בולטת שנייה: איירין ברוזה התי' פטרה מתפקידה החדש. המשרד יפרסם הכ' רוה על התחרות חדשה.

הפנקס הנכון לפקיד

בערך 5000 פקידים הממשלה המועסקים ב' ירושלים, רבע של המנגנון העצום בעל 20,000 החברים, נקראו השבוע לבחור מועצה לאיגודם. 3700 מביניהם נטלו ביום הבחירות את אחד משבעת הפתקים, בעלי האותיות השחורות שהפכו סמל למדינה, הכניסו אותו למעטפה. בהטילם את המעטפה לתוך פח בני' זון חלוד ששימש קלפי, הפכו שותפים ב' פשע של נתינת-ידי להתפשטות מחלת הסרטן המפלגתית לאבר נוסף של המדינה החולה. **מפלגתיות, לא אישיות.** מעריצי שיטת המפלגות במדינה חששו לאבדן שטח השפעה, קבעו שאפילו איגוד מקצועי טהור,